

Només eren dones

Article de Roser Iborra arran de l'increment de femicidis a l'Estat espanyol durant les últimes setmanes | «Van ser 47 dones assassinades, durant el 2022, 17 durant el mes de desembre, i tres, ja, durant aquest mes de gener de 2023» | «Em roda el cap si intento pensar en aquests disset assassins, que devien anar amunt i avall i semblaven normals, que devien dir bon dia i bona nit a l'ascensor, a la botiga, al bar, a la feina»

Acció de denúncia de la violència masclista amb motiu del 25-N | Ajuntament d'Esplugues de Llobregat

Durant el mes de desembre de l'any que ha acabat, disset dones han mort assassinades per violència masclista. Aquella violència mal dita domèstica: perquè sovint mata de portes endins? perquè l'agressor no ha hagut de trencar cap porta?

Disset dones vol dir una dona cada dos dies, més o menys. Més, de fet. Però encara que només fos una: ho hem de normalitzar?

Si hagués estat un atemptat a Occident, per exemple, i hi haguessin mort alguns polítics, seria un escàndol i encara se'n parlaria. Es farien manifestacions de rebuig a tort i a dret. Es colgaria el lloc de flors, d'ossets de peluix, de declaracions d'amor a deshora. S'omplirien les xarxes d'indignació.

Però mira, només eren dones. Doncs qui dia passa any empeny i ja està tot oblidat. Seguim amb els torrons, els regals, els descomptes. Eren dones: mares, companyes, germanes, nebodes o nétes desconegudes.

La premsa convencional, la veu fidel de l'amo, no s'ha pas omplert d'articles, ni d'editorials de rebuig. No s'ha immutat. Només alguna tímida declaració institucional dient que cal revisar els protocols i apa, parlem d'altres coses, que això fa lleig, entre canelons i brindis i lluminàries.

Cap president no ha vist necessari parlar-ne. Ni cap rei, per descomptat.

D'algunes, no en sabem ni el nom. Les altres es deien María José, Àngela, Irina, Jacqueline, María del Carmen, Rita, Soraya, Cristina, Carmen, María Elena, Rebeca.

Tenien 56, 67, 61, 48, 34, 31, 80, 77, 32, 45, 44, 88, 20, 34, 22, 45 anys.

Les van assassinar a Granada, a Múrcia, a Madrid, a Albacete, a Lleida, a Sevilla, a Màlaga, a Saragossa, a Alacant, a Avilés, a Cáceres, a Matamala de Almazán el dia de Nadal, a Santa Perpètua de Mogoda el dia de Sant Esteve, a Madrid, a Toledo, a Benidorm, a Bilbao.

Tres durant un sol dia: el 28 de desembre, dia dels Innocents. Entre elles María Elena, de 34 anys, embarassada i a punt de parir. El seu fill no va sobreviure. O filla. Devia tenir un nom pensat, la robeta a punt, l'habitació amb joguines.

Però només eren dones. Em roda el cap si intento pensar en aquestes disset històries de mort. Disset vides: joves, velles. Potser amb moltes il·lusions, potser amb moltes pors, potser amb denúncies i ordres d'allunyament (o no). Potser amb maltractaments dels que fan mal per dintre, dels que fan mal per fora.

Em roda el cap si intento pensar en aquests disset assassins, que devien anar amunt i avall i semblaven normals, que devien dir bon dia i bona nit a l'ascensor, a la botiga, al bar, a la feina.

Van ser 47 dones assassinades, durant el 2022, 17 durant el mes de desembre, i tres, ja, durant aquest mes de gener de 2023.

No canviarà res, doncs? Continuarem pensant, en el fons, que és com una plaga divina, com una pandèmia, com una estadística? Que és inevitable? No ens plantejarem seriosament les veritables arrels d'aquesta violència? D'aquesta barbàrie, aquesta misèria? Com s'ha pogut arribar aquí? Com?

Continuarem rient als acudits masclistes i justificant els assetjadors perquè només eren bromes de mal gust? Perquè les dones, ja se sap, no tenim sentit de l'humor?

Continuarem sense sentir els crits, sense veure els blaus, les cames trencades o els ulls de vellut?

Només eren dones. Només eren vida.